

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับกลวิธีการจัดการความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โดยมีปัจจัยต่างๆ ได้แก่ เพศ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรมแบบ A และการสนับสนุนทางสังคม โดยใช้แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง แบบวัดความเชื่ออำนาจการควบคุม แบบวัดพฤติกรรมแบบ A และแบบวัดการสนับสนุนทางสังคม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน แบ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 200 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 200 คน

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและสถานศึกษา (n=400)

เพศ	สถานศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	70	17.5
	โรงเรียนสาธิตราชภัฏสวนสุนันทา	70	17.5
	โรงเรียนสีกัน (วัดมนานันท์อุปถัมภ์)	60	15
	รวม	200	50
หญิง	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	70	17.5
	โรงเรียนสาธิตราชภัฏสวนสุนันทา	70	17.5
	โรงเรียนสีกัน (วัดมนานันท์อุปถัมภ์)	60	15
	รวม	200	50
รวม		400	100

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวนทั้งหมด 400 คน เป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากัน โดยเป็นนักเรียนจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนสาธิตราชภัฏสวนสุนันทา โรงเรียนละ 140 คน เป็นเพศชายจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและเป็นเพศหญิงจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และจากโรงเรียนสีกัน (วัดมนานันท์อุปถัมภ์) จำนวน 120 คน แบ่งเป็นเพศชาย

จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและเป็นเพศหญิงจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตารางที่ 2

จำนวนคน ร้อยละ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความเครียดจำแนกตามเพศและกลวิธีการจัดการความเครียด ($n=400$)

เพศ	กลวิธีการจัดการความเครียด	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ระดับความเครียด	
				คะแนนเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
ชาย	- แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	66	33	14.64	3.41
	- แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์	67	33.5	15.10	3.03
	- แบบผสม	67	33.5	14.24	3.24
รวม		200	100	14.66	3.23
หญิง	- แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	46	23	15.15	3.49
	- แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์	63	31.5	14.92	3.04
	- แบบผสม	91	45.5	14.53	3.22
รวม		200	100	14.79	3.22
รวม		400	100	14.73	3.22

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 200 คนและเพศหญิง 200 คน เพศชายมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 รูปแบบใกล้เคียงกัน โดยใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33 ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายทั้งหมด ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมจำนวนเท่ากัน คือ 67 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายทั้งหมด ส่วนเพศหญิงมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 รูปแบบแตกต่างกันโดยมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมมากที่สุด คือ มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5 ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนหญิงทั้งหมด รองลงมาคือการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็น

นักเรียนหญิงทั้งหมดและมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหาค่า 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23 ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนหญิงทั้งหมด จะเห็นได้ว่าเพศชายมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมมากกว่า

สำหรับระดับความเครียดนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน มีคะแนนเฉลี่ยของระดับความเครียด 14.73 จากคะแนนเต็ม 28 คะแนน ถือว่ามีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง เพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของระดับความเครียดใกล้เคียงกับเพศชาย โดยเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของระดับความเครียด 14.79 ส่วนเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยของระดับความเครียด 14.66

จากนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรมแบบ A และการสนับสนุนทางสังคมกับกลวิธีการจัดการความเครียด โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและกลวิธีการจัดการความเครียดใช้การทดสอบค่า Chi-square ดังตารางที่ 3 สำหรับปัจจัย 4 ปัจจัยที่เหลือนำมาหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรมแบบ A และการสนับสนุนทางสังคมต่อกลวิธีการจัดการความเครียด ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 3

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและกลวิธีการจัดการความเครียด (n=400)

เพศ	กลวิธีการจัดการความเครียด			รวม	χ^2
	แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์	แบบผสม		
ชาย	66	67	67	200	
หญิง	46	63	91	200	7.324*
รวม	112	130	158	400	

* p < .05

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน มีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมมากที่สุด คือ 158 คน มีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์รองลงมา คือ 130 คน สำหรับกลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีการใช้กลวิธีที่น้อยที่สุด คือ 112 คน เมื่อนำมาทดสอบค่า Chi-square พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับกลวิธีการจัดการความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า Chi-square เท่ากับ

7.342 จากนั้นจึงทำการทดสอบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างในกลวิธีการจัดการความเครียด
 กลวิธีใด โดยทำการทดสอบค่า Chi-square ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงต่อกลวิธีการจัดการความเครียด 3
 รูปแบบ ได้แก่ กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลวิธีการจัดการความเครียด
 แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม (n=400)

กลวิธีการจัดการความเครียด	เพศ		รวม	χ^2
	ชาย	หญิง		
- แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	66	46	112	3.572
- แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์	67	63	130	0.124
- แบบผสม	67	91	158	3.646
รวม	200	200	400	

จากตารางที่ 4 พบว่า เมื่อทดสอบค่า Chi-square ระหว่างเพศชายและเพศหญิงต่อ
 กลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 วิธี พบว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศกับกลวิธีการจัดการ
 ความเครียด นั่นคือ เพศชายและเพศหญิงมีกลวิธีการจัดการความเครียดที่ไม่แตกต่างกัน จากนั้นจึง
 นำปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรม
 แบบ A และการสนับสนุนทางสังคมมาหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความ
 แปรปรวนของคะแนนโดยจำแนกตามรูปแบบกลวิธีการจัดการความเครียด ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการรับรู้
ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรมแบบ A และการสนับสนุนทาง
สังคมจำแนกตามรูปแบบกลวิธีการจัดการความเครียด (n=400)

ปัจจัย	กลวิธีการจัดการความเครียด						ค่า F
	แบบมุ่งแก้ไข ปัญหา		แบบมุ่งจัดการ กับอารมณ์		แบบผสม		
	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	
1. การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	2.83	.46	2.66	.47	2.60	.41	8.480***
2. ความเชื่ออำนาจการ ควบคุม	.37	.12	.41	.12	.37	.13	3.920*
3. พฤติกรรมแบบ A	2.91	.48	2.80	.51	2.71	.46	6.064**
4. การสนับสนุนทาง สังคม	2.03	.37	1.94	.37	2.00	.32	2.120

*** p < .001 ** p < .01 * p < .05

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลุ่มที่ใช้
กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียด
แบบผสมมีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .001 ($F_{2, 397} = 8.480$, $p < .001$) มีคะแนนเฉลี่ยของความเชื่ออำนาจการควบคุม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F_{2, 397} = 3.920$, $p < .05$) โดยคะแนนความ
เชื่ออำนาจการควบคุมต่ำแสดงถึงการมีความเชื่ออำนาจการควบคุมภายใน ส่วนคะแนนความเชื่อ
อำนาจการควบคุมสูงแสดงถึงการมีความเชื่ออำนาจการควบคุมภายนอก และมีคะแนนเฉลี่ยของ
พฤติกรรมแบบ A แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{2, 397} = 6.064$, $p < .01$)
ส่วนการสนับสนุนทางสังคมนั้น พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการที่คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนเฉลี่ยของความเชื่ออำนาจการควบคุมและคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมแบบ A มีความแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 รูปแบบ ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างกลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 รูปแบบ โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Tukey ดังตารางที่ 6, 7 และ 8

ตารางที่ 6

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และแบบผสม (n=400)

กลวิธีการจัดการความเครียด	1	2	3
1. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา	-	.1930*	.2358*
2. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์		-	.0429
3. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม

ตารางที่ 7

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความเชื่ออำนาจการควบคุมระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ใช้
กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และแบบผสม
(n=400)

กลวิธีการจัดการความเครียด	1	2	3
1. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา	-	.0364	.0051
2. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์		-	.0415 *
3. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม			-

* p < .05

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์มี
คะแนนเฉลี่ยของความเชื่ออำนาจการควบคุมสูงกว่ากลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยของความ
เชื่ออำนาจการควบคุมสูงมีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์มากกว่า
การใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม

ตารางที่ 8

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมแบบ A ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการ
จัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และแบบผสม (n=400)

กลวิธีการจัดการความเครียด	1	2	3
1. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา	-	.1150	.2048*
2. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์		-	.0898
3. กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม			-

* p < .05

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีคะแนน
เฉลี่ยของพฤติกรรมแบบ A สูงกว่ากลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมแบบ A สูง
มีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าการใช้กลวิธีการจัดการ
ความเครียดแบบผสม

ตารางที่ 9

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเพศ คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจการควบคุม พฤติกรรมแบบ A และการสนับสนุนทางสังคม (n=400)

ปัจจัย	1	2	3	4	5
1. เพศ	1.000	.145**	.093	.121*	.212**
2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง		1.000	.241**	.443**	.392**
3. ความเชื่ออำนาจการควบคุม			1.000	.109*	.311**
4. พฤติกรรมแบบ A				1.000	.235**
5. การสนับสนุนทางสังคม					1.000

** p < .01 * p < .05

จากตารางที่ 9 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรมแบบ A มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ .443 แสดงว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรมแบบ A มีความสัมพันธ์กันมาก นั่นคือ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง มักจะมีพฤติกรรมแบบ A สูงด้วย รองลงมา ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองกับการสนับสนุนทางสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .392 แสดงว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองกับการสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์กันมาก นั่นคือ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงมักจะมี การสนับสนุนทางสังคมสูงด้วย สำหรับเพศกับความเชื่ออำนาจการควบคุม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยที่สุด คือ .093 แสดงว่า เพศกับความเชื่ออำนาจการควบคุม มีความสัมพันธ์กันน้อย นั่นคือ เพศมีผลต่อความเชื่ออำนาจการควบคุมเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 10

ค่า Wilks' Lambda ทดสอบปัจจัยที่สัมพันธ์กับกลวิธีการจัดการความเครียดที่มีอำนาจการจำแนกกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม (n=400)

Test of Function (s)	Wilks' Lambda	Chi-square	df
1 through 2	.940	24.414***	4
2	.981	7.632**	1

***p < .001 **p < .01

จากตารางที่ 10 พบว่า ค่า Wilks' Lambda ของ Function 1 เท่ากับ .940 และค่า Wilks' Lambda ของ Function 2 เท่ากับ .981 เมื่อทดสอบค่า Chi-square พบว่า คะแนนของปัจจัยที่สัมพันธ์กับกลวิธีการจัดการความเครียด ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเชื่ออำนาจการควบคุม มีอำนาจการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับปัญหา กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ใน Function 1 และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ใน Function 2 นั่นคือ เมื่อใช้ตัวแปร 5 ตัว เข้าสมการจะได้ค่า Wilks' Lambda เท่ากับ .940 แต่ถ้าใช้ตัวแปร 2 ตัว เข้าสมการจะได้ค่า Wilks' Lambda สูงขึ้น คือ .981 จากนั้นจึงนำปัจจัยทั้ง 2 ตัว ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเชื่ออำนาจการควบคุมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ Canonical ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ค่าสัมประสิทธิ์ Canonical แสดงปัจจัยที่สัมพันธ์กับกลวิธีการจัดการความเครียดที่มีอำนาจการจำแนกกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์ และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม (Standardized Canonical Discriminant Function Coefficients) (n=400)

ปัจจัย	Function	
	1	2
1. การรับรู้ความสามารถของตนเอง	1.026	.100
2. ความเชื่ออำนาจการควบคุม	.151	1.019

จากตารางที่ 11 พบว่า มีเฉพาะการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเชื่ออำนาจการควบคุมที่เข้าสมการการจำแนกกลุ่ม โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองมีค่าสัมประสิทธิ์ Canonical ใน Function 1 เท่ากับ 1.026 และค่าสัมประสิทธิ์ Canonical ใน Function 2 เท่ากับ .100 ส่วนความเชื่ออำนาจการควบคุมมีค่าสัมประสิทธิ์ Canonical ใน Function 1 เท่ากับ .151 และค่าสัมประสิทธิ์ Canonical ใน Function 2 เท่ากับ 1.019 นั่นคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรที่สำคัญในการแบ่งกลุ่มของ Function 1 และความเชื่ออำนาจการควบคุมเป็นตัวแปรที่สำคัญในการแบ่งกลุ่มของ Function 2

ตารางที่ 12

การวิเคราะห์การพยากรณ์อำนาจการจำแนกกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์ และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม (n=400)

กลุ่มที่เป็นจริง	กลุ่มจากการพยากรณ์						รวม
	กลวิธีการจัดการความเครียด						
	แบบมุ่งแก้ไขปัญหา		แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์		แบบผสม		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
กลวิธีการจัดการความเครียด							
- แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	51	45.5	26	23.2	35	31.3	112
- แบบมุ่งจัดการกับอารมณ์	42	32.3	49	37.7	39	30.0	130
- แบบผสม	40	25.3	45	28.5	73	46.2	158
ความถูกต้องในการพยากรณ์อำนาจการจำแนกรวม							ร้อยละ 43.3

จากตารางที่ 12 พบว่า เมื่อนำปัจจัย 2 ตัวที่เข้าสมการการจำแนกกลุ่ม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเชื่ออำนาจควบคุมมาวิเคราะห์การพยากรณ์อำนาจการจำแนกกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม มีความถูกต้องในการพยากรณ์อำนาจการจำแนกรวม ร้อยละ 43.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเชื่ออำนาจควบคุมสามารถทำนายกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดทั้ง 3 รูปแบบ ได้ถูกต้องดังต่อไปนี้ กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีจำนวน 112 คน ทำนายได้ถูกต้องจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทั้งหมด นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหารจริง ๆ 51 คน จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา 112 คน กลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์จำนวน 130 คน ทำนาย

ได้ถูกต้องจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 37.7 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์ทั้งหมด นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์จริงๆ 49 คน จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา 130 คน และกลุ่มที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมจำนวน 158 คน ทำนายได้ถูกต้องจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมทั้งหมด นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสมจริงๆ 73 คน จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้กลวิธีการจัดการความเครียดแบบผสม 158 คน